

Tillæg. Det kan nu godt være, at der er nogle Vanskeligheder forbundne med at beregne Virkningen af det Tillæg over for Akkordarbejderne. Da Bestemmelsen nu specielt kommer til at gælde Maskinafdelingen og maaske nogle enkelte paa Værftet, paa Holmen, forekommer det mig dog, at der begaas en Uret, hvis man skal forstaa Tilføjelsen ordret, som den lyder, at ingen, der arbejder paa Akkord for Staten, kan blive delagtig i dette Tillæg. Ganske vist har Maskinafdelingen faaet en Lønforhøjelse i November forrige Aar, nemlig for Haandværkernes Vedkommende fra 28—32 Øre og for Arbejdsmændene fra 24—28 Øre, men man maa samtidig tage i Betragtning, at de, der ere beskæftigede ved Maskinafdelingen, saavel Haandværkere som Arbejdsmænd, og som hidtil almindeligvis beskæftiges ved Akkord, ikke samtidig fik deres Akkordsatser forhøjede. Med andre Ord: Forhøjelsen spiller og kommer ikke til at spille nogen synderlig Rolle for de Folk, der væsentlig arbejder i Akkord. Nu er det, jeg vil spørge den ærede Finansminister om det er Meningen, at disse Mennesker ikke skulle blive delagtige i Dyrctidstillæget? I bekræftende Fald forekommer det mig uretfærdigt, saa meget mere som det er Meningen at give Dyrctidstillæg for statsansatte, der have en aarlig Løn af indtil 2,500 Kr. Nu er det saaledes, at paa Maskinafdelingen paa Banens Værksteder er der en hel Del, hvis aarlige Løn ikke er mere end fra 1,000 op til 1,300 Kr., og naar nu statsansatte Funktionærer eller Embedsmænd, der have en fast Løn paa indtil 2,500 Kr., kunne komme ind under Loven og faa et Dyrctidstillæg paa 80 Kr., medens Haandværkere og Arbejdsmænd ved Maskinafdelingen, der ikke have mere end 800—1000 Kr. — ja, jeg ved nok at nogle tjene indtil 1,300 Kr. — ikke komme med, vilde jeg finde det i højeste Grad urigtigt, men det antager jeg, ogsaa vil kunne blive rettet.

§ 6 lyder saaledes:

„Finansministeren tager Gennemførelsen af denne Lov i sin Haand og afgør alle i Anledning af Lovens Anvendelse opstaaende Spørgsmaal, uden at Fortolkningen af den af vedkommende Funktionær kan gøres til Genstand for Rettergang“.

Den ærede Finansminister er ikke heldig paa dette Punkt, forekommer det mig. Bestemmelsen vil medføre en Del Bryderier for Administrationen, men den vil ogsaa for Funktionærer, som eventuelt mene sig forurettede, medføre, at de ikke have Regres til Domstolene. Maa jeg henlede

Opmærksomheden paa, at da et Lovforslag, som blev indbragt af en Del Medlemmer af Venstre reformpartiet i Samlingen 1897—98 og gik ud paa en Forhøjelse af 35 Øre, tror jeg, det var, pr. Dag, for alle de daglønnede Statsarbejdere, blev behandlet her i Tinget, da udtalte den daværende Finansminister under sin Omtale af dette Lovforslag sig mod — det var særlig henvendt til Ordføreren — at man overlod det udelukkende til Administrationen at bestemme eller fastsætte Værdien af de Emolumenter og andre Vederlæg, som kom ind under Begrebet her i § 3: Sportler, Fribolig, Brug af Jord og andre Naturalydelser osv. Den daværende Minister udtalte nemlig — jeg tror, det er temmelig ordret — at han tvivlede paa, at Arbejderne vilde have Tillid til Administrationen i saa Henseende, naar den alene skulde fastsætte, hvor meget disse Sportler vare værd. Jeg vil derfor henstille, at man forandrede § 6 saaledes, at det ikke udelukkende blev Finansministeren, der havde at træffe Bestemmelser paa dette Punkt.

Da vi nu ikke kunne tænke paa Muligheden af at faa Lønningslovene gennemførte, er jeg altsaa enig i Lovforslagets Princip, at yde Statens Arbejdere og Funktionærer, der ikke have højere Løn, end her er fastsat, dette Dyrctidstillæg; men det forekommer mig, at der kunde være Grund til at gaa den Vej at give dem, der have fra 800—1,200 Kr. et Tillæg af 100 eller 120 Kr. og saa lade dem, der have over 1,200 Kr., nøjes med de 80 Kr., eller man kunde maaske ogsaa dele de paagældende i 3 Rater. Thi der er jo stor Forskel her. En Funktionær f. Eks., der har 2,000 eller 2,500 Kr., er jo ikke saa udgaaet i Reglen eller saa sløjt stillet som den, der har 800 Kr. eller derunder: Derfor var det ønskeligt, om man gik den Vej at give dem, der have den lave Lønning, et noget højere Dyrctidstillæg end dem der have de højere Lønninger, altsaa give f. Eks. dem med Lønninger fra 1,200 eller fra 1,500 opefter, det her foreslaaede Dyrctidstillæg af 80 Kr. og dem under 1,200 Kr. et større Dyrctidstillæg.

Med disse Bemærkninger skal jeg slutte, idet jeg vil haabe, at dette Lovforslag i Virkeligheden bliver gennemført, idet jeg er forvisset om, at Lovforslagets Gennemførelse ikke styrker det nuværende System og ej heller den nuværende Regering, men derimod bidrager til at gøre den Anskuelse almindelig ude omkring i Befolkningen, at de Folk, der nu sidde ved Roret, ikke ere dem, der have Ret